

lig Beklagelse fra Landbrugets Side, og det er det, der meget nemt kan ske i det Øjeblik. Kreditindskrænkningen bliver sat som det eneste Middel. Men altsaa, Problemet er stillet, og jeg skal derfor nøjes med et Par enkelte Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ønskede Laan i Stedet for Skat til Afbetaling af de 40 Mill. Kr. Jeg kan kun forstaa dette paa den Maade, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard er, hvad man kalder Nedskæringsmand: at han ønsker, at vor Valuta skal blive staaende paa det nuværende Standpunkt; for ingen ansvarlig Finansmand kan gaa med til, at den danske Statsgæld i Kroner bliver staaende paa samme Beløb, naar han samtidig arbejder paa at forbedre denne Krone; thi i samme Øjeblik vil han Aar for Aar vanskeliggøre det for Statens Borgere at forrente og afbetale denne Statsgæld. Jeg tror derfor, det maa have været en Misforstaaelse af det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, naar han samtidig med, at han lod falde en Udtalelse om, at han ønskede endda at gaa højere op med Kronen, vilde gøre det finansielt uansvarlige Skridt at lade os beholde vor Statsgæld i samme Omfang, som den for Øjeblikket er. Med Hensyn til den omhandlede Afbetaling af de 40 Mill. Kr. ønskede det ærede Medlem Hr. Lange, at man skulde gaa til indirekte Skat i Stedet for til direkte Skat, og han ønskede jo ogsaa indirekte Skat som Valutaforanstaltning. Nu er jeg ikke rigtig klar over, hvordan disse to Ting kan forenes. Skal den indirekte Skat være en Valutaforanstaltning, skal den sættes saa højt, at den virkelig formindsker Forbruget — det er Tanken i det —, mensaa sker der det sørgelige, at vi ikke faar Penge ind til at afbetale de 40 Mill. Kr., og omvendt. At en saadan indirekte Skat kommer til at ligge paa andre Skuldre end dem, som Socialdemokratiet har ment kunde bære den, det ved vi jo alle sammen. Men det er endda ikke det, som for mig er det afgørende, for det kunde vi diskutere om. Det, som for mig er det afgørende Argument mod Toldbeskatning, er, at den direkte virker som en Mod-Valutaforanstaltning, idet den forhøjer Priserne, og hele vor Kamp og Opgave er at faa Prisniveauet nedad. Man kunde altsaa nok saa meget diskutere om den indirekte Skat som ren Skatteforanstaltning og maaske komme til en Overenskomst, men som Valutaforanstaltning er det ganske ulogisk at indføre noget, som arbejder direkte i Retning af at forøge de Priser,

som det netop er Formaalet at formindske.

Dér kommer jeg ind paa et Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Korsgaard var inde paa: Spørgsmaalet om Købekraften og Forbrugets Indskrænkning. For ingen af os, tror jeg, er i Virkeligheden Formaalet: Forbrugets Indskrænkning. I samme Øjeblik det vilde lykkes Danmark at forøge sin Produktion betydeligt og beholde den samme Købekraft, saaledes at den forøgede Produktion kunde købes for de samme Midler, vi i Øjeblikket har, i samme Øjeblik havde vi løst Valutaspørgsmaalet. Det er Forholdet mellem Købekraften og Produktionen, der er det afgørende her, og vi kan gaa begge Veje til at forbedre den. Men det er ikke en ganske given Sag, at vi skal give os til at indskrænke Købekraften i vort Samfund. Formaalet er, hvis vi kan, at forøge vor Produktion saaledes, at de tilstede værende Penge midler og Kreditmidler kan købe en større Mængde Produkter, thi saa har vi faaet Priserne ned og dermed hævet Kronens Værdi. Jeg forstod ikke det ærede Medlem Hr. Korsgaard; men jeg tror, det er bedre at fortsætte udenfor Mødet her i Tinget, nemlig i Udvalget, med at diskutere nærmere med det ærede Medlem Hr. Korsgaard om, hvordan vi skal prolongere vore Veksler, for jeg tror, det var en fuldkommen misforstaaet Teori, han opstillede med Hensyn til dettes Indvirkning paa Valutaen og den toaarige Stigning. Med disse Ord skal jeg for ikke at forsinke Forhandlingen standss og endnu en Gang anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling.

N. Neergaard: Den højtærede Statsminister udtalte et Haab om, at Venstre vilde stille sig forhandlingsvilligt og yde sin Medvirkning — det ventede han fremdes. Jeg maa sige, at der skal den højtærede Statsministers hele overordentlige Mangel paa Evne til Forhandling til, for at han i Forbindelse med en saadan Udtalelse kan holde en Tale som den, han holdt overfor mig og mit Parti, og i den Tone, han gjorde det. Jeg vil ikke her bruge uparlamentariske Udtryk, men skulde jeg karakterisere denne Tone, maatte den nærmest karakteriseres ved et Tillægsord, som den højtærede Statsminister har anvendt paa vor Nationalsang. Det er ikke den Tone, man forhandler i. Men, som sagt, vi har jo ogsaa faaet tilstrækkeligt Vidnesbyrd om den